

עין מושפט
נר מצוה

נב א מיי פ"ח מהל' סטלי התוקדשין ל'ט ופי' דמה' קרן פסח הלכה

נב ב מיי פ"ח מהל' מעשרין הלכה יח:

נר ג מיי פ"ד מהל' קרנן פסח ג' ו:

א ד מיי פ"ו מהל' אסורי מנחה ג' ו:

ב ה מיי פ"ו מהלכות ממזין ומוספין ג:

ג ו מיי פ"ח מהל' ומוספין ג:

ה ו מיי פ"ו מהל' אסורי מנחה ג' ו:

ה ח מיי פ"ח מהל' ממזין ומוספין ג' ו:

תורה אור השלם

1. ובהפך פסח ליל אֶלֶרְדִּיךְ אֶמְרָךְ וּבִקֵּר בְּקוֹסֵי אֶשֶׁר יִבְנֶה יוֹ לְשָׁבוֹן כְּשֵׁם יְרֵמְיָהוּ עַל יְדֵי שָׁמוֹ:

2. וְאִם מִן הַצֵּאֵן קִרְבְּנוֹ לִזְבֹּחַ שְׁלָמִים לֵיל וְיָקָר וְאֵל קִבְּקֵה חֲמִין לְקִירְבְּנוֹ:

3. וְאִם תִּקְרִיב מִנְחָת בְּבוֹרִים לֵיל אָבִיב קְלִי אֶשֶׁר גֶּרֶשׁ בְּרַמְלֵה תִקְרִיב וְאִתּוֹתָם אֵת קִרְבֵּה:

4. וְאִם תִּקְרִיב מִנְחָת בְּבוֹרִים לֵיל אָבִיב קְלִי שְׁעִירִים מֵלֶת וְהִזְדִּיחַת חֲמִין תִּתְּקִינָה בְּבוֹרִים לְקִירְבְּנוֹ:

5. דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרָךְ אֶתְּפֹלֶה בִּי וְתִבְנוּ אֵל הָאֶרֶץ אֶשֶׁר אֲנִי בְּתוֹךְ לִבִּם וְקִצְרֵהָ אֵת קִצְרֵהָ:

וְהִבְאֵתָם אֵת עַמְּךָ רִאשֹׁתֵי קִצְרֵינָהּ אֶל הַבֶּהֱ:

וּקְרָא בִּי דְּ

6. עַד מַעֲרֵקֶה דְּיִשְׁבֵּית הַיְּבִיעִית הַסְּפִירָה מִתְּשִׁים יוֹם וְהִקְרַבְתָּם מִנְחָה בְּיָדְהָ לֵיל וְקִרְא בִּי כֻּטִּי

שיטת מקובצות

8. ענין למותר. (ובמחני דף ז ע"ב ודף ט ע"א): 9. ושלמים הבאים מחמת הפסח. פ"חשי' חגיגת ידוהא (דראה אסורין) בפרק כל המעלות (דף לו ע"א) ענין לזכות שלימי ידיו ושלמי פסח כד עד שלמיים הבאים מחמת הפסח היינו חגיגת י"ד (כמאן ויהא ק"ר ברייתא אל רבנן ולא כבן חימא דפליגי בפסחים בפרק אלו דברים (דא כרבנן) הא סבירא להו כל חגיגת י"ד נאכלתו לשני ימים וליילה אחת ואי כבן חימא לא סבאן נפקא לך רגא לפרש שלימי הבאים מחמת הפסח היינו חגיגת הפסח תפקא ליה מחני חלתא (קראן) כמו כערה שנתו ולא עברה זמנו:

10. שלהם חגיגת ידוהא (דראה אסורין) בפרק כל המעלות שניה להו (דחניא חגיגה דלמא מתירחין למחלתה ואם עפריים: 11. דחניא חגיגה דלמא מתירחין למחלתה ואם חגיגה כשר וי"ל דאי' הוי ליה למחני בפרק כמו בספיאגבי בית הובלים ובת השלחים אין מביאין אלא הבאי כשר אינ' משמע חדש רומיא דארץ דהתם ויערב נמי לא: 12. 13. וכן ור' יעקב אמרו: 14. עד הפסיק הענין והואר נמוק: 15. ולא שנתו. גליין וי"מ עברה זמנו ולא שנתו דמתו בעלים קודם שחיתה דאפי' לפסח ראשון חזר. כך פ' הרגמים: 16. דאפי' 17. חגיגת דאפי' נמוק:

פג:

ושלמים
הבאים
מחמת
פסח
כבש
מצות
שלמים.
פ"י בקוטרס (נצחיס דף ט.) חגיגת ארבעה עשר וכן בסוף כל

הפסולין (ספ דס לו.) גזי תודה שנאכלת ליום ולילה קאלמירין מניין לרבות שלמי מזיר ושלמי פסח תלמוד לומר שלמי ופי' בקוטרס שלמי

פסח חגיגת ארבעה עשר וקשה דנפסחים פרק אלו דברים (דף ע"א):
דריש מקרא כהדיא דחגיגת ארבעה עשר נאכלת לז' ימים ולילה א' והא דכתיב כפרסה (ויקרא ז) ובשר א' תודת זבח שלמי (מנצי חגיגת י"ד לשני ימים ולילה אחד) 10. ושלמים הבאין מחמת פסח ליום ולילה ונראה דודאי שלמי פסח דכל הפסולין היינו מותר הפסח כי הווא דמורת כהנים ונפסחים כפרק האשה (דף פט.) גזי חמשה 8. שנעשרנו פסחיהס דקאלמירין ויניתי מותר הפסח דנאכל ליום ולילה ובפ"ק דראש השנה (דף ה.) קרי למותר הפסח שלמי הפסח דחשיב פסח גזי כל תאחר ופריך פסח וימנא קציעא ליה כו' ומשי מאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח) ק"ד אמרנא הוואיל ומחמת פסח קאלמו כו' ועל כרחין לאו היינו חגיגת ארבעה עשר דכיון דקמני פסח לא צניק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה כחגיגת ארבעה עשר ומייה שלמים דבאין מחמת פסח דשמעתינן על כרחין לאו היינו מותר הפסח דכבד מנא ליה ובפרק מי שחיה טמא (פסחים דף לו:) פ"י בקוטרס דהיינו תמורת פסח עצמו ואע"ג דרשניין התם הווא קרב ואין תמורתו קרינא הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גס תמורתו קרב וצריש ג"ש נצחיס (דף לו:) דקדקתי: **חד**
לעברה
שנתו
וזמנו.
הוא הדין שנתו כלל זמנו ואע"פ שנעשה שהקדישו לא היה ראוץ לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו ואפילו מפריש נקבה לפסחו או זכר בן שמי שנים תורת שלמים עליו דמתנא דמי שהיה טמא (פסחים דף לו:) ירעה עד שספחצב וימכר ויצא דמיוו שלמים:
הדרן
עלך
התורה
היתה
באה
בל
קרבנות
מן
החדש
ומן
הישן.
פ"י בקוטרס כנמנות קאלמר ונראה דשיין נמי נצחיס כדלשכתן כמשער כנמה 11. אלא דהוה ליה למיחזי חזן מצבור ומעשר דאין פקין ממונה לארץ כדמתן בתמורה פקין אלו קדשים (דף כ"א.) ובתוספתא (פ"ט) מניא כל קרבנו' הציבור והיחיד (פ"ט) מניא מארץ וחוצה לארץ אפילו מניין העובד כוכבים חזן מצבור ומעשר שאין באין אלא מן הארץ ואין באין אלא מישראל וזהוהו צדק לא מני חדש וישן אצל חבר הכי מני כל הנמנות צאות מארץ ומחוצה לארץ ומן החדש ומן הישן חזן מן העומר ושמי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אין באין אלא מן המוצרש שנאמר (דברים יב) וכל מבצר

והנפסחים כפרק האשה (דף פט.) גזי חמשה 8. שנעשרנו פסחיהס דקאלמירין ויניתי מותר הפסח דנאכל ליום ולילה ובפ"ק דראש השנה (דף ה.) קרי למותר הפסח שלמי הפסח דחשיב פסח גזי כל תאחר ופריך פסח וימנא קציעא ליה כו' ומשי מאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח) ק"ד אמרנא הוואיל ומחמת פסח קאלמו כו' ועל כרחין לאו היינו חגיגת ארבעה עשר דכיון דקמני פסח לא צניק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה כחגיגת ארבעה עשר ומייה שלמים דבאין מחמת פסח דשמעתינן על כרחין לאו היינו מותר הפסח דכבד מנא ליה ובפרק מי שחיה טמא (פסחים דף לו:) פ"י בקוטרס דהיינו תמורת פסח עצמו ואע"ג דרשניין התם הווא קרב ואין תמורתו קרינא הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גס תמורתו קרב וצריש ג"ש נצחיס (דף לו:) דקדקתי: **חד**
לעברה
שנתו
וזמנו.
הוא הדין שנתו כלל זמנו ואע"פ שנעשה שהקדישו לא היה ראוץ לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו ואפילו מפריש נקבה לפסחו או זכר בן שמי שנים תורת שלמים עליו דמתנא דמי שהיה טמא (פסחים דף לו:) ירעה עד שספחצב וימכר ויצא דמיוו שלמים:
הדרן
עלך
התורה
היתה
באה
בל
קרבנות
מן
החדש
ומן
הישן.
פ"י בקוטרס כנמנות קאלמר ונראה דשיין נמי נצחיס כדלשכתן כמשער כנמה 11. אלא דהוה ליה למיחזי חזן מצבור ומעשר דאין פקין ממונה לארץ כדמתן בתמורה פקין אלו קדשים (דף כ"א.) ובתוספתא (פ"ט) מניא כל קרבנו' הציבור והיחיד (פ"ט) מניא מארץ וחוצה לארץ אפילו מניין העובד כוכבים חזן מצבור ומעשר שאין באין אלא מן הארץ ואין באין אלא מישראל וזהוהו צדק לא מני חדש וישן אצל חבר הכי מני כל הנמנות צאות מארץ ומחוצה לארץ ומן החדש ומן הישן חזן מן העומר ושמי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אין באין אלא מן המוצרש שנאמר (דברים יב) וכל מבצר

והנפסחים כפרק האשה (דף פט.) גזי חמשה 8. שנעשרנו פסחיהס דקאלמירין ויניתי מותר הפסח דנאכל ליום ולילה ובפ"ק דראש השנה (דף ה.) קרי למותר הפסח שלמי הפסח דחשיב פסח גזי כל תאחר ופריך פסח וימנא קציעא ליה כו' ומשי מאי פסח שלמי פסח (שלמי פסח) ק"ד אמרנא הוואיל ומחמת פסח קאלמו כו' ועל כרחין לאו היינו חגיגת ארבעה עשר דכיון דקמני פסח לא צניק מותר הפסח דמיקרי פסח טפי דהיינו פסח ממש ומוקי לה כחגיגת ארבעה עשר ומייה שלמים דבאין מחמת פסח דשמעתינן על כרחין לאו היינו מותר הפסח דכבד מנא ליה ובפרק מי שחיה טמא (פסחים דף לו:) פ"י בקוטרס דהיינו תמורת פסח עצמו ואע"ג דרשניין התם הווא קרב ואין תמורתו קרינא הא מוכח התם דכל היכא דפסח קרב גס תמורתו קרב וצריש ג"ש נצחיס (דף לו:) דקדקתי: **חד**
לעברה
שנתו
וזמנו.
הוא הדין שנתו כלל זמנו ואע"פ שנעשה שהקדישו לא היה ראוץ לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו ואפילו מפריש נקבה לפסחו או זכר בן שמי שנים תורת שלמים עליו דמתנא דמי שהיה טמא (פסחים דף לו:) ירעה עד שספחצב וימכר ויצא דמיוו שלמים:
הדרן
עלך
התורה
היתה
באה
בל
קרבנות
מן
החדש
ומן
הישן.
פ"י בקוטרס כנמנות קאלמר ונראה דשיין נמי נצחיס כדלשכתן כמשער כנמה 11. אלא דהוה ליה למיחזי חזן מצבור ומעשר דאין פקין ממונה לארץ כדמתן בתמורה פקין אלו קדשים (דף כ"א.) ובתוספתא (פ"ט) מניא כל קרבנו' הציבור והיחיד (פ"ט) מניא מארץ וחוצה לארץ אפילו מניין העובד כוכבים חזן מצבור ומעשר שאין באין אלא מן הארץ ואין באין אלא מישראל וזהוהו צדק לא מני חדש וישן אצל חבר הכי מני כל הנמנות צאות מארץ ומחוצה לארץ ומן החדש ומן הישן חזן מן העומר ושמי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ וכולן אין באין אלא מן המוצרש שנאמר (דברים יב) וכל מבצר

בל
ל
קרבנות
הציבור
והיחיד
באין
מן
הארץ
ומחוצה
לארץ
מן
החדש
ומן
הישן
החזין
מן
העומר
וישתי
הלחם
שאינן
באין
אלא
מן
החדש
ומן
הארץ
יכולן
אינן
באין
אלא
מן
המובחר
ואיזהו
מובחר
שלחם
3
10
ל
מכנים
וזמנא
לסלת
שנייה
להן
עפוריים
בבקעה
כל
הארצות
היו
כשרות
אלא
מכנים
היו
מביאין:
גמ'
מתני'
דלא
כי
האי
תנא
דחניא
11
עומר
הבא
מן
הישן
כשר
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
אלא
שחיסר
מצוה
עומר
דכתיב
3
תקריב
את
מנחת
בכורין
ואפילו
מן
העלייה
שתי
הלחם
דכתיב
4
ממושבותיכם
תביאו
10
ולא
מן
חוצה
לארץ
ממושבותיכם
ואפי'
11
מן
העלייה
הא
אפיקתיה
אמר
קרא
תביאו
ואפי'
11
מן
העלייה
ואחר
מיבעי
ליה
12
שכל
שאתה
מביא
במקום
הוא
הרי
הוא
כוה
א"כ
ליכתוב
קרא
תביא
מאי
תביאו
ש"מ
תרתי
והכתיב
5
ראשית
למצוה
הכתיב
6
חדשה
האי
מיבעי
ל'
לכדתניא
רבי
נתן
ור'
10
עקיבא
אמרו
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
ומה
אני
מקיים
חדשה
שתתא
חדשה
לכל
המנחות
ע"כ
לא
פליגי
אלא
בחדש
אבל

דכתיב 10. והקריב מנחת השלמים חצו האליה תמימה אצל לשאר מילי דשלמים כיוון סמיכה ונסכים לא מצינא לרביי דהא ממעט לה לקמן בפ' שמי מדות 10. כשואל אומר אס כעש. אס הוי יתירא להיצא פסח שעברה שנתו והיצא אחר דבן שנה צעיקן והרי זה הנשאל מותר הפסח ובקריקצ דוחו לאחר זמן יח' שלמים ויעטון סמיכה ונסכים:
ושלמים
ככאים
מחמת
הפסח.
היינו חגיגת י"ד צניקן אס היסא תמורת הפסח מרובה מציאין עמו שלמים כדי שיוכל פסח על השונוע במק' פסחים בפ' אלו דברים 10. כשואל אומר. למטה 10. ואס עו:
הפסיק
שעור
הא
מיבעי
ל'
לכדתניא
רבי
נתן
ור'
10
עקיבא
אמרו
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
ומה
אני
מקיים
חדשה
שתתא
חדשה
לכל
המנחות
ע"כ
לא
פליגי
אלא
בחדש
אבל

דכתיב 10. והקריב מנחת השלמים חצו האליה תמימה אצל לשאר מילי דשלמים כיוון סמיכה ונסכים לא מצינא לרביי דהא ממעט לה לקמן בפ' שמי מדות 10. כשואל אומר אס כעש. אס הוי יתירא להיצא פסח שעברה שנתו והיצא אחר דבן שנה צעיקן והרי זה הנשאל מותר הפסח ובקריקצ דוחו לאחר זמן יח' שלמים ויעטון סמיכה ונסכים:
ושלמים
ככאים
מחמת
הפסח.
היינו חגיגת י"ד צניקן אס היסא תמורת הפסח מרובה מציאין עמו שלמים כדי שיוכל פסח על השונוע במק' פסחים בפ' אלו דברים 10. כשואל אומר. למטה 10. ואס עו:
הפסיק
שעור
הא
מיבעי
ל'
לכדתניא
רבי
נתן
ור'
10
עקיבא
אמרו
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
ומה
אני
מקיים
חדשה
שתתא
חדשה
לכל
המנחות
ע"כ
לא
פליגי
אלא
בחדש
אבל

הענין. שאין לנו דין האמור למעלה:
לימד
על
העו
שאינו
עטונא
אליה.
שאס הביא עו לשלמים אין אליהה קרינא עס האמוריס שיש לה דין בן צקר שאינא עטונא אליה:
סלמא
קרא.
למותר הפסח שקריב שלמים:
לעברה
וזמנו.
שעבר הפסח:
וחד
ללא
עברה
וזמנו
ולא
שנאו.
שהפריש זה לפסחו וחטקו קודם לפסח:
משום
דאידחי
ליה.
מפסח לגמרי משום הכי קרב שלמים:
אימא
לא.
יקריב שלמים הואיל ורואי לפסח:
דאפי'
לפסח
ראשון
ומי
חזי
אימא
לא.
לזיו שלמים ואס שחטו קודם לפסח ויפגל קמ"ב. ומחלל נפקא לן בכל דוכתא דלמרי' פסח כשאר ימות השנה שלמים חס:

הדרן
עלך
התורה

מן
החדש
ומן
הישן.
כנמנות קאלמר:
מכנים
ויונהא.
מקומות הן:
אלמא
לסולא.
סולא שלכן ראשון ומוצר לל סלמנות כאלפא 10. והוא אלק' בשלון יווי:
כופריים.
כפר ושמים היו אחד צבר ואחד כנקעה:
כל
השרוצות.
של ארץ ישראל כשרות היו אלא מכאן היו מציאין:
גב'
קטריב.
משמע מ"מ:
ואפי'
מן
העליה.
דהיינו ישן. ותנא דפסיל יליף עטמא מרלשית קירכס 10. והאזי תקריב מסיק ליה תקריב ואפי' כשנתא תקריב ואפי' כשנתא תקריב דנדרשין לעיל בפסח 7. שיתעבול 12.13.
והא
אפיקתיה.
להאי דרשא:
שכל
שאסה
מציא
ממקום
אחר.
ממזן יהא כזה שערין להלח להיצא לחמי תודה דנדרשין ליה בפ' התורה (שלי עו: שמי):
והסכים
לראשית.
בתרייהו צעיקו כתיב ראשית קירכס ובשמי הלחם כתיב 10. קרבן ראשית מקריבו לחם לה' ובשמי הלחם משתתין קרא דשאין שאר דכתיבי 7. מתן חלפתה. ומשי למזה צעיק מן החדש ולעולם אס הוצא מן היסן כשר:
והא
כתיב
חדשה.
ממזה חדשה לה' ובשמי הלחם כתיב:
ששסה
חדשה
לכל
המנחות.
שאפי' מן היסן מהא קודמת לכל המנחות הנאות מן החדש שלא יציא מנחה מן החדשה קודם לשמי הלחם:
לא
פליגי.
מנא דידן ומנא כדא:

התורה היתה באה

מאי
עביד
ליה.
10. דמתניתין אפיק ליה מפסח ור' אלעזר היא ולא ר"ע:
מוצר
הפסח.
כיוון שהפריש מעות לפסחו וימותרו (לשלמים) והיינו מותר פסח. ענין אחר שהפריש פסחו ואזר והפריש אחר תחתיו ואח"כ מנאלא הראשון 10. והוא מותר פסח מנין שקרב שלמים:
לדבר
כזה
מן
האלן
ומן
הכפר.
היינו שלמים:
אס
מן
האלן
קרבנו
לזבח
שלמים.
לא היה לרין למיכתב משום דהא כתיב (ויקרא ג)

מאי עביד ליה מבעי ליה לכדרב נחמן 6. דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא 6. אמינן למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר 1. וחברת פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים אלא מותר הפסח יהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר והא מהבא נפקא מדאבורה דשמואל נפקא דכתיב 2. 6. אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים דאמר אבורה דשמואל דבר הבא מן הצאן יהא לזבח שלמים ואכתי מהבא נפקא מהתם נפקא והתניא 9. כבש לרבות את 2. הפסח לאליה כשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה שנתו 10. ושלמים הבאים מחמת פסח לכל מצות שלמים 12. שישמענו סמיכה ונסכים ותנופת חזו ושוק כשהוא אומר ואם עו הפסיק הענין לימד על העו שאינא עטונים אליה:
לרבי.
הכי שגשג קראי למליך דמותר פסח הוי שלמים:
קרא
לעברה
וזמנו.
לאחר י"ד:
לא
עברה
וזמנו
ולא
שנאו.
14. כיוון שאבד קודם חלות והפריש אחר תחתיו ונמנלא דלס רלח רלח לשחוט קודם חלות קרבן שלמים ואע"ג דעדיין חזי לפסח:
דחזי
לספח
שני.
דלרעבה עשר כחציר:
אימא
לא.
יהא קרבן שלמים:
דאפילו
לפסח
ראשון
ומי
חזי
אימא
לא.
יקריב שלמים לקדשמוע לן:

הדרן עלך התורה היתה באה

בל
ל
קרבנות
הציבור
והיחיד
באין
מן
הארץ
ומחוצה
לארץ
מן
החדש
ומן
הישן
החזין
מן
העומר
וישתי
הלחם
שאינן
באין
אלא
מן
החדש
ומן
הארץ
יכולן
אינן
באין
אלא
מן
המובחר
ואיזהו
מובחר
שלחם
3
10
ל
מכנים
וזמנא
לסלת
שנייה
להן
עפוריים
בבקעה
כל
הארצות
היו
כשרות
אלא
מכנים
היו
מביאין:
גמ'
מתני'
דלא
כי
האי
תנא
דחניא
11
עומר
הבא
מן
הישן
כשר
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
אלא
שחיסר
מצוה
עומר
דכתיב
3
תקריב
את
מנחת
בכורין
ואפילו
מן
העלייה
שתי
הלחם
דכתיב
4
ממושבותיכם
תביאו
10
ולא
מן
חוצה
לארץ
ממושבותיכם
ואפי'
11
מן
העלייה
הא
אפיקתיה
אמר
קרא
תביאו
ואפי'
11
מן
העלייה
ואחר
מיבעי
ליה
12
שכל
שאתה
מביא
במקום
הוא
הרי
הוא
כוה
א"כ
ליכתוב
קרא
תביא
מאי
תביאו
ש"מ
תרתי
והכתיב
5
ראשית
למצוה
הכתיב
6
חדשה
האי
מיבעי
ל'
לכדתניא
רבי
נתן
ור'
10
עקיבא
אמרו
שתי
הלחם
הבאות
מן
הישן
כשרות
ומה
אני
מקיים
חדשה
שתתא
חדשה
לכל
המנחות
ע"כ
לא
פליגי
אלא
בחדש
אבל

דכתיב 10. והקריב מנחת השלמים חצו האליה תמימה אצל לשאר מילי דשלמים כיוון סמיכה ונסכים לא מצינא לרביי דהא ממעט לה לקמן בפ' שמי מדות 10. כשואל אומר אס כעש. אס הוי יתירא להיצא פסח שעברה שנתו והיצא אחר דבן שנה צעיקן והרי זה הנשאל מותר הפסח ובקריקצ דוחו לאחר זמן יח' שלמים ויעטון סמיכה ונסכים:
ושלמים
ככאים
מחמת
הפס